

Marjun Syderbø Kjelnæs gevur út yrkingasavn í dag. Framløga verður í Posthúskjallaranum í kvöld kl. 9. Marjun fer at lesa úr savninum, og ein ein-aktari, hon hevur skrivað, verður framfördur. Øll eru hjartaliga væl komin.

Fyriskipararnir halda hetta vera fínt høvi at seta sjøtul á vikuskiftið í Vágsbotni.

MYND: HEINESEN MYNDIR

umráðandi at skriva. Og eisini hvussu tað kanska kundi eydnast mær at finna inn til ein kjarna í skrivingini.

Men eyggleiðingarnar fara ígjøgnum tíni egnu filter

Ja, objektivar høvdu tær verið óintressantar, eg eri als ikki Ekelöfserfrøðingur, men tá ið hann sigur: Eg lúgvi ikki, og tað lýgur ikki í mær – tá er tað ein ábyrgd hann kemur inná, hetta at tora at lata vera við at fyrigykla sær, at standa andlit til andlit við tilveruna sum sansandi, hugsandi menniskja. Uttan doyving.

*Tú ert ikki annað enn ein vígvøllur
Ein vallari sum sól og stormur –
ríva í samstundis. Ikki eftir tórni ella
skipað –
Ísakalt í skugganum, glóðheitt í sólini
Sálarinnar apríl*

Sýgur tú tær merg úr gomlum yrkjarum?

Ja, eg havi helst ein veikleika fyri gomlum skeggapum. Fernando Pessoa t.d. var ein sum setti spurnartekin til alt –

Alt – og er onkuntið á markinum til at gerast troyttandi at lesa, og so er hann knappliga ein sólblóma og proklamerar at menniskjasálin er ein trappa. At lesa Shakespeare er sum at vera í einum ódnarveðri av orðum og við William Heinesen er sum at sita og pakka smáar glitrandi pakkar upp osfr. Skeggapur.

Eg royni ikki at stara meg blinda í teimum. Um árskiftið fekk eg eyguni upp fyri eini ungari bretskari damu sum eitur Kate Tempest, ein poetry slammari/rappari - fantastisk. At hon er til her og nú, skrivar her og nú inniligt og leitandi er ótrúliga kveikjandi. Poetry slam skeiðið sum varð hildið á háskúlanum er ein av orsökunum til at eg kom víðari við mínum yrkingum.

Ein trippur til USA í einum Dodge

Í Januar 2009 fóru vit avstað, vit høvdu bara keypt ferðaseðil vestur um hav og høvdu lítið annað við okkum enn ein dreym um at royna at ferðast upp á tann frælsa mátan. Vit vóru triggjar mánaðir burtur og lögdu ongantið ætlanir meira enn ein ella tveir dagar fram.

Eg skrivaði dagbók so hvørt, brotpeitt frá eini bilferð úr statunum á eysturstrondini við Atlanshavið og allan vegin yvir um til Kyrrahavið.

Eg festi meg mest við tey menniskju, vit hittu á leiðini, tilvildarligar samrøður og stemningin í tí ikki at vera bundin. Nakað løgið hendi, eg gjørdist greið yvir, hvussu tengd eg var upp í alt uttan um meg, t.d. sá eg meg sjálva í heimloysingunum ið svóvu í parkunum. har vit steðgaðu á, so børnini skuldu sleppa at spæla, men kundi eisini speglað mær í eygunum á ungu ivrigu ferðaleiðarunum, ið vístu okkum runt í mormontemplinum. Eg var um somu tíð eitt rekavætti, og eitt menniskja uttan egna rødd, um somu tíð so fræls, at eg einki hevði eftir at missa, og so fjøtrað, at lívið ikki tyktist liviligt. »Um somu tíð – sálarinnar apríl hevði Ekelöf helst mutlað.«

Hugskotið til savnið Rót tripp kom, tá ið eg var heimafturkomin. Eg sá, at tað, eg hevði skrivað á ferðini, hevði nógv til felags við tað, ið eg hevði skrivað frammanundan, meðan vit búðu í Keypmannahavn, og eg eina tíð var

so bergtíkin av svenska høvundanum. Tað tók mær kortini góð tvey ár aftrat, áðrenn eg feldi at savnið var nakað eg kundi fara at hugsa um at geva út.

Samrøðan við Marjuna er liðug, men spurningur eftir spurning taka seg upp úr savninum.

At bróta hylkið av sær, onnur gjørdur tær at vera í – eins og firvaldur sprengir reivveru – krevur ómátiligan mátt og uppreistur.

Hylkið var ikki bara hvíti kjólin og lakkskógvarnir, sum smágentan turkaði væl í mottuna, áðrenn hon steig inn um gáttina inn í samkomuhúsið. Hylkið var eisini sjálvt húsið, sum passaði til leiðreglurnar, og sangirnir, ið passaðu til húsin. Alt var hvørt eftir øðrum – leiðirnar vóru ruddaðar – ein gøta tók aðra við sær – tær hvítu strikurnar á svarta asfaltinum glógvaðu.

Og so gekk hon kortini aðrar leiðir.